

РЕШЕНИЕ

№ 17843

гр. София, 12.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11313** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба подадена от Б. Н. Д. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. Б. М. със съдебен адрес [населено място] [улица] ет.1 ап.7 срещу Решение от 14.08.2025г постановено по НАХД № 5579/ 2025 г. на СРС, шести състав , с което е потвърдено НП № 24-4332-032054/08.01.2025г. на Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

С посоченото НП , административно наказващия орган е санкционирал, касатора Б. Н. Д., на основание чл.174, ал.3, пр.1 и пр.2 ЗДвП за две нарушения ,като са наложени глоби в размер на 2 000 лв. за всяко от нарушенията и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за всяко от тях.

В жалбата са наведени съображения за неправилно приложение на материалния закон - касационно основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК и допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на НП . Касатора ,счита че въззивното решение е неправилно и необосновано , доколкото възприетата едностранно , на база свидетелските показания на актосъставителя и неговия колега, фактическа обстановка не отговаряла на действителността. Намира ,че изводите за доказаност на фактите изложени в АУАН и зачитане на неговата формална доказателствена сила се градят върху предположения и без да е съобразено изискването на чл.53 ал.1 и ал.2 от ЗАНН,което в случая било нарушено.

Иска се от касационния съд ,отмяна на Решение от 14.08.2025г постановено по НАХД № 5579/2025 г. на СРС, шести състав и отмяна на НП № 24-4332-032054/08.01.2025г. на Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от адв. Г. Т. от САК / пълномощно на стр.19 от делото /, който поддържа жалбата и излага съображения за нейната основателност в писмени бележки от 22.04.2026г . Моли да се присъдят разноски в размер на 1022.58 евро ,за което представя списък с разноски.

Ответникът по касационната жалба , редовно призован, не се явява и не се представлява. Изложено е бланкетно становище по същество на спора от гл.юриск.К., получено в съда на 14.01.2026г. Претендира се потвърждаване на обжалваното решение на СРС ,както и присъждане на юрисконсулско възнаграждение. Прави се неаргументирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение ,платено от касатора.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба .

Административен съд – София-град , като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. с чл.63в, ал.1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

За да потвърди оспореното пред него НП № 24-4332-032054/08.01.2025г. на Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, въззивният съд е приел безкритично ,че същото е издадено при спазване на административно производствените правила и при правилно приложение на материалния закон. Съгласно мотивите на обжалваното наказателно постановление на 28.12.2024г., около 00,20 часа, в [населено място] на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], където на кръстовището с [улица], пред бл.15Б като водач на лек автомобил „А. А 3 „, с рег. [рег.номер на МПС] собственост на Н. И. Д. е отказал извършване на проверка за употреба на алкохол и за употреба на наркотични вещества с техническо средство Алкотест 7510 . На водача бил издаден талон за медицинско изследване с номер 0179112 и седем холограмни стикера за ВМА ,но същия не се явил за кръвна проба за мед.изследване.

Районният съд е приел ,че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени при спазване на процедурата, предвидена в чл.40 и чл.43, респ.чл.57 от ЗАНН и съдържат изискуемите по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН реквизити. Както в акта, така и в наказателното постановление, пълно и точно били описани нарушенията, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които са били извършени и законовите разпоредби, които са нарушени.

Този извод не се споделя от настоящата инстанция .

На първо място, съдът констатира, че НП съдържа формалните пороци по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като липсва посочено конкретно място на извършване на нарушението ,което обстоятелство рефлектира върху достоверността на останалите елементи от фактическия състав на нарушението. Посочени са три различни улици в [населено място] като място на установяване на нарушението – в АУАН е посочена [улица] ; в НП- [улица],а при разпита на св. М. / актосъставител/ , същия уточнява, че когато отишли при колата ,тя била на [улица]вх.Б. Къде точно е извършено нарушението е следвало да се изясни още от административно-наказващия орган ,преди да издаде НП при действието на чл.53 ал.2 от ЗАНН. Съгласно тази разпоредба ,, Наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и

неговата вина“ , но за да бъде приложена е необходимо АНО да е изпълнил задължението си по ал.1 от същата разпоредба , а именно да установи по несъмнен начин факта на извършеното нарушение, самоличността на лицето, което го е извършило, и неговата вина, ако не са налице основания за прекратяване на производството, за прилагането на чл. 28 или не е сключено споразумение с нарушителя.

В случая , според настоящата инстанция не е установено по безспорен начин извършването на нарушението , както и че същото е извършено от касатора Д..

Съгласно чл.174, ал.3, предл.1 и предл.2 ЗДвП, при отказ от страна на водача на МПС да бъде изследван за наличието на алкохол в кръвта или да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози и/или отказ да изпълни предписание за медицинско изследване за взимане на биологични проби за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози водачът на МПС се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 години и с глоба от 2 000 лв.

Не се доказва по безспорен начин обвинителната теза на ответника по касация, че Б. Д. е бил „водач“ на л.а ,който е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол и/или наркотични вещества. Съгласно §6 т.25 от ДР на ЗДвП „водач“ е лице ,което пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

Безспорно от свидетелските показания се установява ,че автомобила до който е установен касатора Д. е бил паркиран пред жилищна сграда / както беше посочено по-горе не е ясно на коя улица/ ,имало е и други младежи около колата , поради което е неясно защо проверката за употреба на алкохол и/или наркотични вещества е насочена към Б. Д. . Обстоятелството ,че вероятно след проверка в системата на КАТ се е установило ,че автомобила „А. А 3 „ с рег. [рег.номер на МПС] собственост на Н. И. Д. – баща на Б. Д. не е достъчно последния се определи като „Водач“ на ППС . От друга страна , след като се твърди ,че въпросния автомобил се е движил пред полицейската кола по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], където на кръстовището с [улица], пред бл.15Б , то няма никакви данни ,че органите на МВР са подали светлинен или звуков сигнал , за да го спрат,в който случая може да се установи кой е водача на лекия автомобил. Внушението ,което районния съдия прави, посочвайки : „Съдът приема, че показанията на полицейските служители навеждат доводи за поведение на водача на лекия автомобил, демонстриращо намерение да избегне полицейската проверка..“ е некоректно и небазирано на конкретни фактически установявания.

Административно-наказателното производство е формално ,поради което са въведени законово регламентираните императивни изисквания на чл. 57 ал.1 - 3 от ЗАНН .

Както беше посочено по-горе ,в нарушение на разпоредбата на чл.52 ал.4 от ЗАНН е издадено процесното НП .Тази разпоредба въвежда задължение за АНО ,преди да се произнесе по преписката, да провери акта с оглед на неговата законосъобразност и обосноваост и да прецени възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, да извърши и разследване на спорните обстоятелства. Разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство.

В допълнение следва да се посочи ,че АУАН не се ползва с доказателствена сила и фактите в него трябва да бъдат безспорно доказани от органа , който го е издал ,след като това не е сторено в настоящият процес, при съдебен контрол издаденото въз основа на това НП е следвало да бъде отменено.

В тази връзка изложеното във въззивното решение твърдение ,че АУАН е официален удостоверителен документ и обвързва съда с материална доказателствена сила по отношение на

така констатираните факти е неправилно.

Предвид изложеното ,съдът счита ,че следва да се отмени Решение от 14.08.2025г постановено по НАХД № 5579/ 2025 г. на СРС, шести състав , с което е потвърдено НП № 24-4332-032054/08.01.2025г. на Началник група към СДВР,отдел „Пътна полиция“ при СДВР,като отмени и незаконосъобразното НП № 24-4332-032054/08.01.2025г. на Началник група към СДВР,отдел „Пътна полиция“ при СДВР изцяло.

Своевременно е заявено искане за присъждане на разноски от двете страни, но предвид изхода от делото,в полза на касатора следва да се присъдят 1022.58 евро ,за адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност е неоснователно ,като от една страна не е аргументирано ,а от друга е в рамките на предвиденото в чл.18 ал.2 и 4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа .

Водим от горното ,съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 14.08.2025г постановено по НАХД № 5579/ 2025 г. на СРС, шести състав , с което е потвърдено НП № 24-4332-032054/08.01.2025г. на Началник група към СДВР,отдел „Пътна полиция“ при СДВР и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП № 24-4332-032054/08.01.2025г. на Началник група към СДВР,отдел „Пътна полиция“ при СДВР изцяло.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните работи да заплати на Б. Н. Д. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] , сумата 1022.58 евро - разноски за две съдебни инстанции .

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: